

— Magamért. Jusson nekem is a ti kenyeretekből.

A pincébe épített cella ajtajában Apfler mélységes szemrehányással állott elibe Czinegének. Úgy tett, mintha a vasak biztonságát próbálná.

— Mit üzen a családjának, tekintetes Uram?

— Üzenem nekik, most már hiszem, hogy a honleány is nagy szó. Fejükre idéztem... A honleány tűr és vár, amíg a honfiú szenved.

Apfler a neki oly fájó üzenet után is lovagiasan búcsúzott.

— Isten vele, tekintetes Uram.

— Isten vele, főhadnagy úr. A tűz is lehet jó, a víz is lehet jó, külön-külön. De össze nem folyhatnak soha. Annak jaj, aki megpróbálja.

R. Berde Mária.

FEGYVERTELEN VADÁSZ DALA.

*Völgyek felett hangos torokkal
üzenhet a vadásztülök:
Békét kötök az állatokkal,
az erdővel kibékülök.*

*Rejtőzve már többé nem állok
zsákmánnyal csábító lesen.
Márciusi szalonka-párok
suhanjanak szerelmesen.*

*Jöhet a bükkös karcsú vadja,
a lenge-lányos öz-alak,
nem puskadörrenés fogadja,
csak egy szelid „nem bántalak“.*

*Völgyben, vadonban, rónaságon
a békesség bolyong velem.
Csak egy öröm van a világon
s ez az öröm fegyvertelen.*

*S a régi öz, ki annyi vérrel
pirosított havat, mohát,
s reám nézett véres szemével,
a régi öz is megbocsát.*

Aprily Lajos.